

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวิจัยมีความสำคัญเพราะเป็นกระบวนการที่ให้ได้ข้อความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสม และเชื่อถือได้ ซึ่งข้อค้นพบ กฎ หรือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมเพื่อใช้ในการอธิบาย การทำนาย และควบคุมปรากฏการณ์ต่าง ๆ ภายใต้สภาพทางการศึกษา เป็นเป้าหมายของการวิจัยการศึกษา (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2525 : 27 อ้างจาก Travers R.M.W., 1964 : 5) ดังนั้นงานวิจัยการศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญ และเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย แผนการศึกษาแห่งชาติ แผนและโครงการพัฒนาการศึกษา ตลอดจนการแก้ปัญหาการศึกษาของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 7) เพื่อนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาและการเปลี่ยนแปลงสังคมอีกทั้งยังเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังปรากฏในนโยบายทางการศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 ว่า "จะสนับสนุน ส่งเสริม และเผยแพร่การวิจัย และจัดให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างผู้วิจัย และผู้นำผลการวิจัยไปใช้ เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 : 22) และในอนาคตยังมีแนวโน้มว่า การวิจัยการศึกษาจะเพิ่มบทบาทเพื่อการวางแผน จัดดำเนินการและประยุกต์ผลที่ได้จากการวิจัยมาใช้แก้ปัญหาทางการศึกษาค้นคว้า (ปรัชญา สรรพศรี 2524 : 61-62)

เมื่อพิจารณาสถานภาพของงานวิจัย และนักวิจัยในประเทศไทยในปัจจุบันพบว่า มีการตื่นตัวและยอมรับผลของการวิจัยเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อน (จรรยา สุวรรณทัต 2520 : 51) ด้วยความสำคัญและประโยชน์ที่การวิจัยการศึกษาจะมีให้ต่อการพัฒนาการจัดการศึกษา จึงได้มีผลงานวิจัยออกมาเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากการสำรวจปริมาณงานวิจัยทางการศึกษา และการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของสำนักงาน-

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่าในทุก ๆ ช่วง 2 ปี คือ พ.ศ. 2522 2524 และ 2526 มีผลงานวิจัยด้านการศึกษา และที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ประมาณ 400 เรื่องต่อทุก 2 ปี หรือประมาณ 200 เรื่องต่อปี (พนม พงษ์ไพฑูริย์ 2528 : 4-5) แต่เมื่อพิจารณาทางด้านคุณภาพแล้ว ปรากฏว่า งานวิจัยการศึกษาในประเทศไทยยังมีคุณภาพไม่ทัดเทียมกับการวิจัยสาขาอื่น ๆ (ประชุมสุข อชาวอรุณ 2522 : 65) การวิจัยยังขาดคุณภาพ (กรมวิชาการ กองวิจัยทางการศึกษา 2526 : 112) โดยจากการศึกษาสภาพการวิจัยทางการศึกษาของประเทศไทยในช่วงประมาณปี 2524 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ในส่วนที่ทำการวิเคราะห์งานวิจัยที่ได้รับจากนักวิจัยจำนวน 160 เรื่อง พบว่า มีงานวิจัยที่จัดอยู่ในชั้นคุณภาพดีประมาณร้อยละ 43 ของงานวิจัยทั้งหมด และจากผลการประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการวิจัยทางการศึกษา เรื่อง การปรับปรุงคุณภาพงานวิจัยทางการศึกษาของกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2526 : 104-134) พบปัญหาของงานวิจัยทางการศึกษาหลายด้านพอสรุปได้ดังนี้

1. ด้านการเตรียมนักวิจัย ยังไม่เหมาะสมกับการวิจัยจริง ๆ
2. ด้านผู้วิจัย กล่าวคือ ผู้วิจัยยัง
 - 2.1 คิดไม่ลึกซึ่งรอบคอบ
 - 2.2 ขาดความรู้รอบด้าน
 - 2.3 ไม่ยึดถือจรรยาของนักวิจัย
 - 2.4 ขาดความรู้เรื่องเทคนิคการวิจัย
3. ด้านเทคนิคการวิจัย
 - 3.1 กลุ่มตัวอย่างไม่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร
 - 3.2 ความคลาดเคลื่อนของแบบการวิจัยที่ไม่สามารถควบคุมตัวแปรได้ครบ
 - 3.3 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไม่มีคุณภาพที่ดีพอ
 - 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลมีปัญหาทำให้ข้อมูลไม่มีคุณภาพ
 - 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลยังไม่เป็นที่มั่นใจ
 - 3.6 การเขียนรายงานการวิจัยยากต่อการเข้าใจ
 - 3.7 รายงานการวิจัยไม่เชื่อถือการนำไปใช้
 - 3.8 การสรุปผลการวิจัย เก็บข้อมูลไม่ครบข้อปัญหาที่กำหนดไว้

ปัญหาของงานวิจัยทางการศึกษาคงกล่าวว่ามีประเด็นหลักในเรื่องคุณภาพของงานวิจัย ซึ่งน่าจะมีสาเหตุใหญ่มาจากสมรรถภาพของนักวิจัยการศึกษา ดังนั้นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพงานวิจัยทางการศึกษาจึงควรมุ่งไปที่การพัฒนาสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษาคงกล่าวอาจทำได้โดยการศึกษาสภาพปัจจุบันของนักวิจัยการศึกษากลุ่มต่าง ๆ เพื่อระบุจุดเด่น จุดด้อย และสมรรถภาพที่ควรพัฒนา แล้วดำเนินการสร้างรูปแบบในการพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัย

การศึกษาในลักษณะการวิจัย เกี่ยวกับสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาทั้งโดยตรงและโดยอ้อมยังมีน้อยมากเท่าที่พบมี 7 เรื่อง เป็นงานวิจัยในต่างประเทศ 3 เรื่อง คือ ในปี 1974 มีงานวิจัยของ เลสลีย์ เดอ เรอส์ ไบแลน (Leslie De Reus, Bielen) เรื่อง สมรรถภาพบางประการของนักวิจัยสถาบันในวิทยาลัยชุมชน และการสรุปกิจกรรมในการฝึกฝนของสมาคมวิจัยการศึกษาของสหรัฐอเมริกาในระหว่าง 10 ปีที่ผ่านมา ของ คับบลิว เจ โปพแฮม (W.J. Popham) ในปี 1975 เวอร์ทเธน (B.R. Worthen) ได้สังเคราะห์กลุ่มสมรรถภาพที่จำเป็นของนักวิจัยและประเมินการศึกษา ส่วนงานวิจัยภายในประเทศมี 4 เรื่อง คือ ปี พ.ศ. 2523 สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสิ ศึกษาการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน ปี พ.ศ. 2524 กานดา พูนลาภทวี ทำวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร นักวิจัยและนักประเมินเกี่ยวกับสมรรถภาพในการวิจัยและประเมินผลการศึกษา และ กานดา ลือสุทธิวิบูลย์ ติดตามการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตทางการวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในทัศนะของตนเองและผู้บังคับบัญชา นอกจากนี้ยังมีโครงการวิจัยที่กำลังดำเนินการศึกษาค้นสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษ่อีก 1 โครงการ คือ โครงการ Promotion of Research on Education Process and Application in Teaching Practice ได้รับทุนจาก UNESCO เริ่มดำเนินการวิจัยตั้งแต่ปี 2527 ขณะนี้อยู่ในระยะสุดท้ายของการศึกษา มี รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา เป็นหัวหน้าโครงการ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาของไทย โดยได้ศึกษาและพัฒนารายการสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาของไทยจนได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญทางการวิจัยการศึกษาทั้งทางค่านทฤษฎีและปฏิบัติจึงอาจกล่าวได้ว่า รายการสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาที่โครงการ

Promotion of Research on Education Process and Application in Teaching Practice นี้ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นรายการสมรรถภาพนักวิจัยที่ครอบคลุมสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษา และเหมาะสมกับสภาพการวิจัยการศึกษาในประเทศไทยจึงน่าจะได้นำมาเป็นเครื่องมือในการศึกษาสำรวจสภาพปัจจุบันของสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษา

จากการรวบรวมสถิติเกี่ยวกับผลงานวิจัยทางการศึกษาจากโครงการจัดประชุมทางวิชาการ เรื่อง การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ของกองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เมื่อปี 2524 พบว่า ประมาณร้อยละ 80.8 ของนักวิจัยทางการศึกษามีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาโท และปริมาณงานวิจัยทางการศึกษาส่วนใหญ่คือ ประมาณร้อยละ 55.2 เป็นวิทยานิพนธ์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2527 : 125) ดังนั้นกลุ่มนักวิจัยการศึกษาที่ควรได้รับการสำรวจสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาเป็นกลุ่มแรก คือ มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาทางด้านครุศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีนโยบายที่มุ่งปรับตัวให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยโดยจะเปลี่ยนจากการเน้นการเป็นแหล่งถ่ายทอดความรู้แต่เพียงอย่างเดียวมาเป็นแหล่งผลิตความรู้ ผลิตนักคิดในทุกสาขาวิชา (จรัส สุวรรณเวลา 2528 : 44) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ยึดนโยบายส่งเสริมการวิจัยเช่นกัน พิจารณาได้จากนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมให้คณาจารย์ทำการวิจัยควบคู่ไปกับการผลิตบัณฑิตในระดับบัณฑิตศึกษา (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528 : 21) ทั้งยังพิจารณาได้จากโครงสร้างทางหลักสูตร คือ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตได้กำหนดจำนวนหน่วยกิตแกนกลางร่วมกันทุกหลักสูตร ทางด้านทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ด้านวิชาชีพ 8 หน่วยกิต และทางด้านปฏิบัติ คือ วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต รวมเป็น 20 หน่วยกิต หรือคิดเป็นร้อยละ 41.6 ของจำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต และในต้นโครงสร้างของภาควิชา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยังเป็นสถาบันครุศึกษาเพียงแห่งเดียวในประเทศไทย ที่มีภาควิชาวิจัยการศึกษา และเปิดสอนหลักสูตรวิจัยการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต อีกทั้งเป็นสถาบันที่ผลิตมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์มานานเป็นเวลาประมาณถึง 24 ปี อย่างไรก็ตามแม้ว่า คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีนโยบายสนับสนุนด้านการวิจัยและได้ทำการผลิตมหาบัณฑิตมาเป็นเวลานานแล้ว ก็ยังมิได้มีการติดตามศึกษามหาบัณฑิต

ในค่านสมรรถภาพนักวิจัยอย่างชัดเจน ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องบ้างกับสมรรถภาพนักวิจัยของครุศาสตรมหาบัณฑิตคือ เรื่อง ประสิทธิภาพในการผลิตมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งวิจัยโดย สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ได้ศึกษาพบว่า ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาในระดับปริญญาโทมีแนวโน้มลดลง ซึ่งอาจเนื่องมาจากใช้เวลามากกับการทำวิทยานิพนธ์ (2525 : 80) เรื่อง การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน ซึ่งวิจัยโดย สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนาวาสี ได้พบว่า นิสิตบัณฑิตส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ (2523 : 194) และเรื่องประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งวิจัยโดย ลักขณา วิไลสุศรีศักดิ์ ได้ศึกษาพบว่า การผลิตมหาบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ ในช่วง พ.ศ. 2513-2517 นั้น มีความสูญเสียทั้งในรูปของการเรียนสำเร็จช้ากว่ากำหนด การออกกลางคัน หรือเรียนไม่สำเร็จ คิดเป็นจำนวนเงินรวมถึง 29,329,074 บาท (2524 : 86-87) จากผลการวิจัยที่ผ่านมาชี้ว่าในอดีตนิตยบัณฑิตของครุศาสตร์ยังมีปัญหาเกี่ยวกับสมรรถภาพนักวิจัย ซึ่งปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในเบื้องต้น คือ ความสูญเสียเปล่าในการจัดการศึกษา และอาจก่อให้เกิดปัญหาในระยะยาวต่อไป คือ มหาบัณฑิตอาจผลิตผลการวิจัยที่ค้ำยคุณภาพต่อไปในอนาคต ประกอบกับคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ ได้ดำริให้มีการปรับปรุงหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตในปีการศึกษา 2528 ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาสภาพปัจจุบันของครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในค่านสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาทั้งโดยส่วนรวมของทั้งคณะ และแยกตามภาควิชา เพื่อระบุจุดที่ จุดอ่อน และสมรรถภาพนักวิจัยที่ต้องปรับปรุงของมหาบัณฑิตที่คณะครุศาสตร์ผลิตออกไป การศึกษาดังกล่าวนอกจากจะได้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงหลักสูตรและการจัดการ เรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาแล้ว ยังจะทำให้ได้แนวทางในการพัฒนานักวิจัยการศึกษาทั้งในปัจจุบันและอนาคต อันจะมีผลทำให้งานวิจัยทางการศึกษามีคุณภาพดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาสภาพของสมรรถภาพนักวิจัยของครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามการรับรู้ของตนเอง และมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการรับรู้สมรรถภาพนักวิจัยของครูศาสตรมหา-
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการรับรู้สมรรถภาพนักวิจัยระหว่างครูศาสตร-
มหาบัณฑิตที่จบการศึกษาจากภาควิชาที่แตกต่างกัน

สมมุติฐานในการวิจัย

ในปัจจุบันจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัย โดยให้การวิจัยมีความสำคัญทัดเทียมกับการผลิตบัณฑิต (ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528 : 8) และทางคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็มีนโยบายที่เน้นการวิจัยเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการวิจัยทางการศึกษา ซึ่งพิจารณาได้จากการที่เป็นคณะทางครุศึกษาคณะเดียวที่เปิดหลักสูตรวิจัยการศึกษา อีกทั้งในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตทุกสาขาวิชาได้บรรจุรายวิชาทางวิจัยการศึกษา และรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยการศึกษาไว้ทั้งส่วนที่เป็นรายวิชาบังคับ และรายวิชาเลือก (Chulalongkorn University 1984 : 22-587) ในคํานงบประมาณของการวิจัย คณะจารย์ในคณะได้ทำการวิจัยไปแล้วตั้งแต่ 2502-2526 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 421 เรื่อง เฉพาะในปี 2526 มีงานวิจัยจำนวน 9 เรื่อง ใช้งบในการวิจัยทั้งสิ้น 670,480 บาท (ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528 : 72) ทางคํานงบนิสิตบัณฑิต นอกจากมีโครงการทางฝ่ายวิจัยช่วยสนับสนุนและส่งเสริมทางคํานงบวิจัย มีศูนย์บริการงานวิจัยทางครุศาสตร์แล้ว ในแต่ละปีการศึกษา ยังมีทุนอุดหนุนการศึกษา และทุนอุดหนุนโครงการวิจัย หรือคํานงบเพื่อทำวิทยานิพนธ์อีกเป็นจำนวนไม่น้อย เช่น ในปีการศึกษา 2525 มีทุนอุดหนุนการศึกษา และทุนอุดหนุนโครงการวิจัยหรือคํานงบเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ประมาณ 734,700 บาท (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526 : 67-71) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานข้อที่ 1 ว่า "ครูศาสตรมหา-
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รับรู้ว่ามีสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาอยู่ในระดับสูง"

เนื่องจากนิสิตบัณฑิตศึกษาคํานงบภาควิชามีการเรียนการสอนทางคํานงบเกี่ยวกับการวิจัยเน้นไปในลักษณะที่แตกต่างกัน ทั้งทางคํานงบจำนวนรายวิชาเกี่ยวกับวิธีวิทยาทางการวิจัย และการประยุกต์ใช้งานวิจัย รวมถึงลักษณะของการที่จะสำเร็จการศึกษา บางภาควิชาเปิดโอกาสให้นิสิตเลือกได้ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์กับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติม

แล้วสอบรวมยอด (Comprehensive Examination) และในภาควิชาที่บังคับให้ทำวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาก็มีลักษณะของการทำวิทยานิพนธ์ที่ต่างกัน (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี 2523 : 222) อีกทั้งนิตยภัณฑิโนแต่ละภาควิชายังมีความคาดหวังในชีวิตหลังจบการศึกษาแล้วแตกต่างกันออกไปด้วย (ไพฑูริย์ สินลารัตน์ 2523 : 166) ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานข้อที่ 2 ว่า "ระดับการรับรู้สมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาของครูศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในภาควิชาต่างๆ มีความแตกต่างกัน"

ขอบเขตของการวิจัย

1. สมรรถภาพนักวิจัยที่ศึกษาแยกเป็นสมรรถภาพนักวิจัยด้านจิตอากรมณ์ และด้านความรู้ความสามารถของนักวิจัยทางการศึกษาเท่านั้น
2. ข้อมูลสมรรถภาพนักวิจัยที่ศึกษาเป็นข้อมูลตามการรับรู้ของครูศาสตรมหาบัณฑิต
3. ประชากรที่ศึกษา คือ ครูศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2526 และ 2527 นับตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2526 ถึง วันที่ 2 มีนาคม 2528 เท่านั้น
4. ภาควิชาที่ศึกษามี 10 ภาควิชา คือ
 1. ภาควิชาสารัตถศึกษา
 2. ภาควิชาวิจัยการศึกษา
 3. ภาควิชาประถมศึกษา
 4. ภาควิชามัธยมศึกษา
 5. ภาควิชาบริหารการศึกษา
 6. ภาควิชาจิตวิทยา
 7. ภาควิชาโสตทัศนศึกษา
 8. ภาควิชาพลศึกษา
 9. ภาควิชาอุดมศึกษา
 10. ภาควิชาพยาบาลศึกษา

เฉพาะภาควิชาวิจัยการศึกษา แยกศึกษาเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มของสาขาวิจัยการศึกษา สาขาสติศึกษา และสาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา

2.2 กลุ่มของสาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน

เนื่องจากทั้งสองกลุ่มนี้มีการ เน้นเกี่ยวกับการ เรียนการสอนค่านการวิจัยที่แตกต่างกันมาก

ข้อทกลงเบื้องต้น

1. ครูศาสตรมหาบัณฑิตสามารถรับรู้และให้ข้อมูลเกี่ยวกับสมรรถภาพนักวิจัยของตนเองได้อย่างไม่มีอคติ ทั้งนี้เพราะมหาบัณฑิตที่ศึกษาได้จบการศึกษาไปแล้ว ไม่อยู่ในฐานะที่จะได้ประโยชน์อันใดในการตอบบิดเบือนจากความจริง และในแบบสำรวจจดหมายนำก็อธิบายให้มหาบัณฑิตได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการตอบตามความจริงที่คณะครุศาสตร์ และนิสิตบัณฑิตศึกษารุ่นต่อไปจะได้รับจากการให้ข้อมูลตามความเป็นจริง เพื่อการพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนค่านการวิจัยการศึกษา

2. ข้อมูลที่ได้จากครูศาสตรมหาบัณฑิตแต่ละคนเป็นอิสระต่อกัน ทั้งนี้เพราะขณะที่ตอบแบบสำรวจนั้นมหาบัณฑิตต่างได้สำเร็จการศึกษา และแยกย้ายไปทำงานไม่มีโอกาสมาพบปะกันเหมือนขณะที่กำลังศึกษาที่คณะครุศาสตร์

3. โดยทั่วไปแล้ว กลุ่มครูศาสตรมหาบัณฑิต ที่ตอบและส่งแบบสำรวจกลับคืนมากับ กลุ่มครูศาสตรมหาบัณฑิตที่ไม่ได้ตอบและส่งแบบสำรวจกลับคืน มีสมรรถภาพนักวิจัยที่คล้ายกัน

คำจำกัดความ

สมรรถภาพนักวิจัยของครูศาสตรมหาบัณฑิต หมายถึง ความรู้ ความสามารถ และเจตคติอันพึงประสงค์ของนักวิจัยการศึกษา

ครูศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หมายถึง นิสิตบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2526 และ 2527 นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2526 ถึงวันที่ 2 มีนาคม 2528

สมรรถภาพนักวิจัยตามการรับรู้ของตนเอง หมายถึง สมรรถภาพนักวิจัย
ที่มหาวิทยาลัยประเมินโดยใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมในการตัดสินระดับ
สมรรถภาพของตนเองในข้อกระทงเกี่ยวกับสมรรถภาพนักวิจัย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้ข้อความรู้ที่ครอบคลุม และมีรายละเอียดเกี่ยวกับระดับสมรรถภาพของ
นักวิจัยทางการศึกษาของครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นภาพรวม
ของทั้งคณะและภาพย่อยของแต่ละภาควิชาซึ่งข้อความรู้จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการ
ปรับปรุงหลักสูตร ครุศาสตร์มหาบัณฑิตในด้านการพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาอันเป็น
เป้าหมายที่สำคัญเป้าหมายหนึ่งของหลักสูตร
2. ได้ข้อความรู้ที่จะให้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการพัฒนา
สมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตต่อไป
3. ได้แนวทางในการพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาของมหาบัณฑิต เพื่อ
เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตครุศาสตร์มหาบัณฑิต และเพิ่มคุณภาพของงานวิจัยที่ออกมาใน
รูปของวิทยานิพนธ์ให้สูงขึ้นด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย